

заплака, мъчена отъ безсилие да заплете и Павла.

Въ този мигъ тя почувствува такава умраза къмъ Павла, че бѣше готова да умре, но да види обѣсенъ преди нея и него.

. . . Тѣй ли? — се гнѣвѣше тя, — той ще иде преди мене. Азъ ще издамъ всичко. Нека само да е сторилъ издайничество.

— И туй било мъжъ и любовникъ! — възнегодува тя.

Царка се заплака отъ озлобление.

. . . Защо пъкъ все съ мене да се случатъ такива работи?.. Онзи деветъ години изсмуква младинитѣ ми; този ме захвърли като пачавра . . . и сега да ида за права Бога въ затвора... Тѣй . . . тѣй, — се задъхваше Царка, — азъ го отровихъ,